

forpligtet til som kriterium udelukkende at anvende tjenestemændenes anciennitet.

3. En tjenestemand har ret til at afslå at påtage sig opgaver, som han med rette må anse for uklart formulerede.

Der kan derfor ikke rettes indvendinger mod hans nægtelse af at medvirke til fastlæggelsen af opgaver, hvis indhold ikke forekom ham indlysende, og som det tilkom den administrative myndighed at fastlægge.

I de forenede sager 59 og 129/80

MARIETTE KRECKÉ, GIFT TURNER, læge, tjenestemand ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, bosat i Bruxelles, ved advokat Georges Vandersanden, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Nico Edon, 2, rue Goethe,

sagsøger

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved sin ledende juridiske konsulent, Jean-Pierre Delahousse, som befuldmægtiget, bistået af advokat Daniel Jacob, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos sin juridiske konsulent, Mario Cervino, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af afgørelser af 4. maj 1979, 8. juni 1979 og 20. maj 1980, de to første vedrørende sagsøgerens indplacering i en anden stilling og den tredje vedrørende Turner's tjenstlige forflyttelse, samt krav om erstatning,

har

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af afdelingsformanden P. Pescatore, dommerne O. Due og A. Chloros,

generaladvokat: S. Rozès

justitssekretær: J. A. Pompe, assisterende justitssekretær

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb samt parternes påstande, anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

I — Sagens faktiske omstændigheder

Mariette Krecké, der er specialist i intern medicin og kardiologi, blev ved kontrakt af 22. december 1965 midlertidigt ansat af Kommissionen for Euratom for et tidsrum af 2 år fra den 1. april 1966 at regne; hun blev indplaceret i lønklasse A 6 og ansat i Bruxelles i direktoratet for sundhedsbeskyttelse, kontoret for hygiejne og nuklear medicin, under generaldirektoratet for sociale anliggender.

Krecké, siden gift Turner, blev den 1. februar 1968 udnævnt til tjenestemand på prøve, og derefter ved afgørelse fra Kommissionen af 31. juli 1968 fastansat i sin stilling.

Ved beslutning fra Kommissionen af 22. juli 1970 blev fru Turner med virkning fra 1. juli 1970 udnævnt til ekspeditionssekretær i lønklasse A 5 ved lægetjenesten under generaldirektoratet for personale og administration.

Kommissionens lægetjeneste, under ledelse af dr. Semiller og med Turner som stedfortrædende chef, var på det pågældende tidspunkt efter organisationsplanen opdelt i en afdeling for arbejdsmedicin, en afdeling for forebyggende medicin og en afdeling for forsikrings- og tilsynsmedicin.

Inden for afdelingen for forebyggende medicin var dr. Turner ansvarlig for den ene af 5 underafdelinger; hendes arbejde omfattede især lægeundersøgelser i forbindelse med ansættelser, forebyggende lægeundersøgelser, gennemsyn af rapporter om forebyggende lægeundersøgelser udarbejdet af de af tjenestemændene valgte læger, henvisninger til specialistundersøgelser, vaccinationer, klinisk arbejde, især i form af behandlinger, pleje og fysioterapi, lægeligt tilsyn med vuggestuer samt konsultationer efter aftale.

Ved afgørelse fra Kommissionen af 7. april 1978 blev Turner med virkning fra 1. januar 1978 forfremmet til lønklasse A 4, uden at hendes stilling i øvrigt blev ændret.

Den 12. april 1978 blev Turners arbejdsområde udvidet til også at omfatte spørgsmål i forbindelse med diætforslag fremsat af de behandlende læger.

Den 12. juli 1978 besluttede Kommissionen at reorganisere sin lægetjeneste i Bruxelles; ændringen bestod i det væsentlige i, at der oprettedes to lægetjenester, hvoraf den ene skulle betjene det »decentraliserede« personale (især personalet ved De fælles Forskningscentre i Geel, Karlsruhe og Petten, lærerne ved Europaskolerne i Karlsruhe, Petten og Geel-Mol, personalet ved Presse- og informationskontorerne inden for Fællesskabet, ved Kommissionens kontorer i tredjelande og ved Den Europæiske Sammenslutning for Samarbejde), mens den

anden skulle betjene det »centraliserede« personale i Bruxelles (personalet ved Kommissionen, herunder ansatte på prøve og indkaldte ansøgere, personalet ved Det økonomiske og sociale Udvalg, lærerne ved Europaskolen i Bruxelles og personalet ved vuggestuen).

Dr. Semiller, der indtil da havde været chef for hele lægetjenesten, blev chef for lægetjenesten for det decentraliserede personale, mens dr. Siddons blev chef for lægetjenesten for personalet i Bruxelles, og de havde begge direkte reference til generaldirektøren for generaldirektorat IX (personale og administration).

Det kompetente kommissionsmedlem skulle træffe de nødvendige afgørelser med hensyn til placeringen inden for de to lægetjenester af de øvrige tjenestemænd ved Kommissionens lægetjeneste.

Den 18. juli 1978 meddelte Turner formanden for lægerådet, der fungerer som rådgivende instans for lægerne ved alle Fællesskabets institutioner, at hun ønskede at træde tilbage som sekretær for og medlem af rådet, især på grund af »nyligt indtrufne begivenheder, der vidner om en total foragt for normerne for deontologi og kollegialitet«.

På foranledning af flere samtaler mellem Turner og dr. Siddons og efter et møde den 12. marts 1979 med Kommissionens generaldirektør for personale og administration bekræftede denne ved skrivelse af 14. marts 1979 til Turner, at det inden for rammerne af reorganiseringen af lægetjenesten var hans hensigt at overdrage hende afdelingen for »socialmedicin«. I henhold til denne skrivelse skulle Turners væsentligste kompetenceområder inden for lægetjenesten i Bruxelles fremover være:

a) »Social-medicin«

- udvikling af »social-medicinen« ved Kommissionen — psykolo-

giske og psykiatriske spørgsmål, og andre »socialmedicinske« problemer;

- udarbejdelse og gennemførelse af en plan til bekæmpelse af alkoholmisbruget ved Kommissionen;

- kontakt med den sociale tjeneste.

b) *Øvrige lægelige opgaver* (i det omfang det »social-medicinske« arbejde tillader det)

- forebyggende lægeundersøgelser;
- invaliditetsudvalget;
- tilsyn med de eksterne forebyggende lægeundersøgelser (vedtægtens artikel 59, sidste afsnit) og erklæringer om anmodninger om supplerende undersøgelser;
- lægeligt tilsyn med personalet ved Det økonomiske og sociale Udvalg;

- andre opgaver efter tjenestens behov.

c) *Administrative opgaver*

- deltagelse i tjenestens administrative opgaver.

Over for Turner udtrykte generaldirektøren håb om, at hun kunne acceptere denne placering; i modsat fald ville han se sig nødsaget til at foreslå Kommissionen en anden løsning med hensyn til lægetjenestens organisation, hvilket for Turners vedkommende ville indebære en

ændret placering uden for generaldirektorat IX.

Den 21. marts 1979 meddelte Turner generaldirektøren for personale og administration, at hun ikke kunne acceptere forslaget om ændring af hendes opgaver ved lægetjenesten.

Efter Turners opfattelse havde Kommissionen endnu ikke truffet afgørelse om og end mindre tiltrådt tjenestegrenens reorganisering, idet den arbejdsgruppe, der skulle udarbejde et forslag til tjenestegrenens reorganisering og funktion, endnu ikke havde sluttet sit arbejde; i betragtning heraf ville enhver beslutning om at overdrage hende nye opgaver under alle omstændigheder være forhastet og i hvert fald uden reel begrundelse. Desuden henhørte de arbejdsopgaver, der efter planen skulle overdrages hende, under en psykologs eller en psykiaters kompetence og lå ikke inden for hendes speciale; den del af arbejdsområdet, der består i udarbejdelsen og gennemførelsen af en plan til bekæmpelse af alkoholmisbruget er i mindre grad betinget af lægelig sagkundskab end af en forudgående kommissionsbeslutning af politisk karakter om spørgsmålet.

Turner bekræftede den 11. april 1979 over for generaldirektøren for personale og administration, at hun fastholdt sin beslutning; direktøren meddelte hende imidlertid i skrivelse af 4. maj 1979, at Kommissionen den 12. juli 1978 havde truffet afgørelse om reorganisering af lægetjenesten, at der var truffet flere beslutninger af intern administrativ art i lægetjenesten for personalet i Bruxelles, at denne reorganisering skulle afsluttes i og med oprettelsen af en »social-medicinsk« afdeling, som hun efter forslaget skulle lede samtidig med udførelsen af andre lægelige opgaver, at dette

forslag var sidste led i den vedtagne reorganisering, at de opgaver, hun skulle varetage inden for det »social-medicinsk« område, ikke kun drejede sig om psykologiske og psykiatriske spørgsmål, men også andre »social-medicinsk« opgaver, og at hun besad de nødvendige kundskaber til udøvelsen af disse funktioner.

Turner blev under disse omstændigheder anmodet om fra den 10. maj 1979 at varetage opgaverne som beskrevet i skrivelsen af 14. marts.

Den 10. maj 1979 gjorde Turner generaldirektøren opmærksom på, at beslutningen fra Kommissionen af 12. juli 1978 ikke angik oprettelsen af en »social-medicinsk« afdeling, og, så meget mindre, hendes placering som leder af afdelingen; herefter, og eftersom den kompetente myndighed ikke havde truffet afgørelse ud fra en organisationsplan med angivelse af de to netop oprettede lægetjenesters respektive funktioner og ansvarsområder, kunne hun kun konstatere, at forslaget om at placere hende i spidsen for en »social-medicinsk« afdeling savnede retligt grundlag.

Den 14. maj 1979 præciserede generaldirektøren over for Turner, at hans skrivelse til hende af 4. maj var en formel instruks til hende om at varetage sine nye arbejdsopgaver ved lægetjenesten i Bruxelles fra den 10. maj 1979.

Lederen af lægetjenesten for personalet i Bruxelles, dr. Siddons, bekræftede ved skrivelse af 18. maj 1979 over for Turner, at i fortsættelse af de formelle instrukser, hun havde modtaget den 4. og den 14. maj 1979, skulle hendes arbejdsopgaver fra den 28. maj 1979 være som beskrevet i generaldirektørens

skrivelse af 14. marts, idet de dog også skulle omfatte forebyggende lægeundersøgelser af medarbejderne ved vuggestuen. Man anmodede Turner om hurtigst muligt at fremkomme med forslag til gennemførelse af det planlagte program inden for det »socialmedicinske« område.

Ved afgørelse af 8. juni 1979 meddelte det medlem af Kommissionen, der har ansvar for spørgsmål vedrørende personale og administration, at Turner i tjenestens interesse fra den 11. juli 1979 ville blive placeret i den specielle tjenestegren »lægetjenesten i Bruxelles for personalet i Bruxelles« i stedet for hendes tidligere placering i afdelingen »lægetjenesten«.

Den 3. juli 1979 indgav Turner i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2, en klage over afgørelsen af 4. maj 1979 fra generaldirektøren for personale og administration.

Hun gjorde i den forbindelse især gældende, at hun skulle overtage en såkaldt »social-medicinsk« afdeling, hvis arbejdsopgaver kun forelå i helt løst udkast og stort set var uden sammenhæng med hendes speciale; desuden lå den overordnede ledelse i hænderne på en anden læge i samme lønklasse som hun.

Mod den trufne afgørelse fremførte hun navnlig, at generaldirektøren for personale og administration ikke havde den fornødne kompetence, at Kommissionens godkendelse ikke forelå, at det er et udtryk for magtfordrejning, når generaldirektøren pålægger hende arbejdsopgaver, der ikke kræver lægelige kundskaber, at hendes ansættelse i stillingen var sket med tilbagevirkende kraft, og at det måtte være ulovligt, at hun skulle underordnes dr. Siddons, der er tjeneste-

mand i samme lønklasse. Hun anfører videre, at hendes nye arbejdsopgaver er blevet fastsat uden reelle forudgående drøftelser og derefter gennemført under gentagen anvendelse af trusler uden gyldig begrundelse, hvilket er uforeneligt med normerne for lægelig deontologi; hendes nye arbejdsopgaver er i strid med den frihed og uafhængighed, der ligger i lægetjenestens funktion; de blev meddelt personalet under hendes fravær og er en underkendelse af den eksisterende organisationsplan; endelig svarer de ikke til hendes speciale, er særdeles uklart formulerede og svarer ikke til de virkelige forhold.

Bortset fra, at hendes ændrede placering indebærer en betydelig indskrænkning af de opgaver, der normalt varetages af en tjenestemandsansat rådgivende læge, sammenholdt med den tidligere organisationsplan og til fordel for honorarlønnede læger, har den form af en skjult disciplinær sanktion og er i øvrigt blevet udlagt som sådan inden for lægetjenesten.

Afdelingen for »social-medicin« er hverken afgrænset i forhold til de øvrige lægers funktioner eller til tjenestens arbejdsopgaver som helhed; den er ikke baseret på nogen formel bestemmelse i vedtægten.

Under de omstændigheder hvor hendes nye placering er besluttet, vil den tilføje hende skade og er ulovlig, ligesom den er uforenelig med tjenestens og den almindelige interesse.

Dr. Siddons rykkede i skrivelser af 16. august, 26. oktober og 5. december 1979 Turner for forslag til udvikling af »social-medicinen« og for planer til kampen mod alkoholmisbruget, ligesom han foreholdt hende, at hun kun havde

foretaget meget få forebyggende lægeundersøgelser.

Den 5. oktober 1979 redegjorde Turner over for generaldirektøren for personale og administration for årsagerne til, at hun har indtaget den principielle holdning, hun forsvarer i nærværende sag, både som tjenestemand og som læge.

Den 6. november 1979 indgav Turner en redegørelse til Kommissionen; hun forklarede heri navnlig årsagerne til, at reorganiseringen af lægetjenesten i den form, som Kommissionen havde besluttet, efter hendes opfattelse kun ville forstærke de eksisterende problemer og svagheder.

Som svar på hendes klage af 3. juli 1979 meddelte Kommissionen i skrivelse af 13. december 1979 Turner, at man ikke kunne tage klagen til følge.

Kommissionen traf den 12. juli 1978 beslutning om reorganisering af lægetjenesten. Når den formelle afgørelse om placeringen af Turner først forelå den 8. juni 1979, skyldtes det, at man først ikke fandt det nødvendigt at træffe formelle afgørelser for så vidt angik placeringen af tjenestemændene ved lægetjenesten for personalet i Bruxelles. Foranstaltningerne til fastlæggelse af de praktiske opgaver blev, i tjenestens interesse, truffet af generaldirektøren for personale og administration som et udslag af dennes lovlige udøvelse af sin kompetence over for en tjenestemand, der er placeret i en tjenestegren, som direkte er underlagt ham. En rapport om de to i juli 1978 oprettede lægetjenesters funktion blev forelagt Kommissionen, efter at de i en periode havde fungeret tilfredsstillende; under alle omstændigheder kan Kommissionens »manglende underretning» og »manglende godken-

delse» ikke have nogen indvirkning på den reorganisering af lægetjenesten, som blev vedtaget af Kommissionen i juli 1978 og straks gennemført.

Tildelingen af nye opgaver, som ikke omfatter lægeligt ansvar, kunne ifølge Kommissionen på ingen måde udlægges som magtfordrejning hos generaldirektøren for personale og administration: de første forslag blev forelagt Turner af dr. Siddons, og meddelelsen om hendes nye arbejdsopgaver, som blev givet i en skrivelse af 14. marts 1979, henhører under den normale udøvelse af beføjelser hos generaldirektøren for personale og administration, som den administrative enhed, hvor Turner er ansat, har direkte reference til.

Hendes nye opgaver ligger inden for den forebyggende og sociale medicin og indebærer navnlig undersøgelse af enkelttilfælde, der rejser såvel lægelige som sociale problemer; Turners erfaringer fra lægetjenesten i Bruxelles er i den henseende væsentlig ved vurderingen af hendes egnethed til at udføre de opgaver, man har foreslået hende.

Med hensyn til »det ulovlige i, at hun skulle være underordnet dr. Siddons«, må det fastslås, at denne udtrykkeligt er pålagt ansvaret for lægetjenesten for personalet i Bruxelles; som følge heraf har han myndigheden over hele personalet i denne administrative enhed.

Det forhold, at hun ikke forud har haft lejlighed til at udtale sig, benægtes af kendsgerningerne. Turners nye arbejdsopgaver er ikke af en sådan karakter, at de krænker kravet om lægetjenestens frie og uafhængige funktion. Datoen for afgørelsens ikrafttræden, den 8. juni 1979, ligger ikke forud for den 12. juli 1978; den omstændighed, at datoen ved en teknisk fejl blev angivet til den

11. juli, er uden betydning og kan derfor ikke gøres gældende til støtte for klagen.

i tjenestens interesse blev overflyttet til en anden stilling, svarende til hendes uddannelse og erfaring.

På foranledning af dr. Siddons gjorde generaldirektøren for personale og administration i skrivelse af 19. december 1979 Turner opmærksom på, at hun hurtigst muligt skulle fremlægge forslag til udvikling af »social-medicinen« og til bekæmpelse af alkoholmisbruget ved Kommissionen; disse forslag skulle indgives senest den 10. januar 1980.

Den 8. februar 1980 gjorde generaldirektøren for personale og administration Turner opmærksom på, at han havde foreslået, at hun blev placeret enten i generaldirektorat V (beskæftigelse og sociale anliggender) ved arbejdet med social sikring, eller i generaldirektorat XII (forskning, videnskab og uddannelse) ved arbejdet med medicinsk forskning.

Den 21. december 1979 meddelte Turner generaldirektøren, at det ikke var på grund af manglende vilje, at hun så sig ude af stand til at fremkomme med et hensigtsmæssigt og effektivt bidrag inden for det såkaldte »social-medicinske« område; på grund af sit speciale havde hun ingen særlige kundskaber på dette felt, og indtil da havde man undladt at meddele hende, hvori arbejdet nøjagtigt bestod ud fra et rent lægeligt synspunkt.

Efter samtaler med direktøren for programmet for biologi og strålingsbeskyttelse og med en chef for en særlig tjenestegren under generaldirektoratet for sociale anliggender meddelte Turner den 26. februar 1980 generaldirektøren, at arbejdsopgaverne i henhold til forflyttelsesforslaget intet havde at gøre med udøvelse af lægevirksomhed, intern medicin, kardiologi eller arbejdsmedicin, og at ingen af de to stillinger indebar velafgrænsede arbejdsopgaver.

Den 21. december 1979 belyste Turner over for det kompetente kommissionsmedlem årsagerne til, at hun fandt det nødvendigt, at man lod den pågældende sag ligge og atter overvejede spørgsmålet om ledelsen af lægetjenesten i sin helhed; den 7. januar 1980 bekræftede hun over for generaldirektøren for personale og administration, at når der ikke eksisterede blot den mindste beskrivelse af de arbejdsopgaver, som var overdraget hende, hang det tydeligvis sammen med, at disse funktioner i virkeligheden ikke indeholdt faktiske og konkrete arbejdsopgaver; den 17. januar 1980 meddelte generaldirektøren hende, at da hun ikke havde efterkommet anmodningerne om at fremlægge forslag til udvikling af den »social-medicinske« afdeling og for at undgå en forsinket iværksættelse af nødvendige foranstaltninger inden for dette område, ville han foreslå det kompetente kommissionsmedlem, at hun

Under et møde hos generaldirektøren for personale og administration den 6. maj 1980 blev Turner informeret om, at det var den kompetente generaldirektørs opfattelse, at hun havde de nødvendige kvalifikationer til en stilling i afdelingen for medicinsk forskning, som havde været genstand for meddelelse om ledig stilling KOM/229/80; der var ikke indkommet ansøgninger herom, og direktøren ville anbefale det kompetente kommissionsmedlem, at hun blev forflyttet til denne stilling.

Ved afgørelse af 20. maj 1980 besluttede det kommissionsmedlem, der er ansvarlig for spørgsmål vedrørende personale og administration, at forflytte Turner pr.

1. juni 1980 til en stilling som ekspeditionssekretær i generaldirektoratet for forskning, videnskab og uddannelse, i generaldirektørens sekretariat i Bruxelles.

I henhold til meddelelsen om ledig stilling KOM/229/80 skulle Turners arbejdsopgaver bestå i deltagelse i forvaltningen af aktiviteterne under Udvalget for medicinsk forskning og offentligt Sundhedsvæsen (CRM/CREST) og dettes stående arbejdsudvalg, i forbindelserne mellem tjenestegrenene med henblik på en samordning af Kommissionens aktiviteter i sundhedssektoren og i en løbende sammenligning af de nationale forsknings- og udviklingsprogrammer inden for området.

De for stillingen krævede kvalifikationer var uddannelse på universitetsniveau afsluttet med eksamen eller tilsvarende faglig erfaring, medicinske kundskaber og en omfattende og for stillingen relevant erfaring.

Den 28. maj 1980 indgav Turner til ansættelsesmyndigheden en klage i henhold til vedtægtens artikel 90 over denne afgørelse om forflyttelse; til støtte for kravet om annullation anførte hun heri, at tjenestens interesse er krænket, og at den anfægtede afgørelse, der vil berøve hende muligheden for at udøve lægevirksomhed, i virkeligheden er en skjult disciplinær sanktion.

Turners klage blev afvist af Kommissionen ved afgørelse af 2. oktober 1980.

II — Skriftveksling

Ved stævning indleveret den 21. februar 1980 har Turner anlagt sag med påstand

om annullation af beslutningen af 4. maj 1979 fra generaldirektøren for personale og administration og af Kommissionens beslutning af 8. juni 1979, begge angående ændret placering. Stævningen er registreret på Domstolens justitskontor under nr. 59/80.

Ved en anden stævning indleveret den 29. maj 1980 har Turner anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 20. maj 1980 vedrørende forflyttelse. Denne stævning er registreret under nr. 129/80.

I overensstemmelse med vedtægtens artikel 91, stk. 4, og procesreglementets artikel 83 har Turner i sag 129/80 vedlagt stævningen en begæring om foreløbige forholdsregler med påstand om udsættelse af fuldbyrdelsen af den anfægtede afgørelse. Ved kendelse afsagt af formanden for Domstolens anden afdeling den 2. juli 1980 (Sml., s. 2135) blev begæringen ikke taget til følge; spørgsmålet om sagens omkostninger blev udsat.

Skriftvekslingen er i begge sager forløbet forskriftsmæssigt, idet den dog i sag 129/80, i overensstemmelse med vedtægtens artikel 91, stk. 4, blev udsat, indtil der forelå en afgørelse om afvisning af sagsøgerens klage.

Ved kendelse af 3. marts 1981 besluttede Domstolen (anden afdeling) med parternes samtykke at forene sagerne 59/80 og 129/80 under den mundtlige forhandling og domsafsigelsen.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen (anden afdeling) besluttet at anmode Kommissionen om skriftligt at besvare en række spørgsmål forud for den mundtlige forhandling;

denne anmodning blev efterkommet inden for de fastsatte frister.

Ved kendelse af 9. april 1981 har Domstolen (anden afdeling) besluttet dels som vidne at indkalde dr. Ornella Mancini, der er honorarlønnet læge ved Kommissionen, dels pålagt sagsøgeren at give personligt møde i retten.

III — Parternes påstande

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. I sag 59/80:

- sagen antages til realitetsbehandling, og der gives sagsøgeren medhold;
- sagsøgte tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

2. I sag 129/80:

- det statueres, at sagen kan påkendes i realiteten;
- Kommissionens afgørelse af 23. maj 1980 annulleres;
- sagsøgte tilpligtes at betale sagsøgeren en erstatning for ideel skade, der foreløbig og med forbehold af senere ændringer bør fastsættes til to års løn;
- sagsøgte tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. I sag 59/80:

- afvisning, og under alle omstændigheder frifindelse;
- sagsøgeren tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

2. I sag 129/80:

- frifindelse;

— sagsøgeren tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

IV — Parternes anbringender og argumenter, under skriftvekslingen

A — Formaliteten

Ifølge *Kommissionen* må sag 59/80, der er rettet dels mod skrivelsen af 4. maj 1979 fra generaldirektøren for personale og administration, dels mod afgørelsen af 8. juni 1979 fra det kommissionsmedlem, der er ansvarligt for spørgsmål vedrørende personalet, afvises på begge punkter.

a) I strid med vedtægtens artikel 91, stk. 2, er der ikke indgivet klage over afgørelsen af 8. juni 1979 forud for sagsanlægget.

Sagsøgerens klage af 3. juli 1979 er rettet mod skrivelsen af 4. maj 1979 og nævner overhovedet ikke afgørelsen af 3. juni; dette fremgår af dens ordlyd og indhold. Sagsøgeren klager over de nye arbejdsopgaver, der blev overdraget hende i henhold til skrivelsen af 4. maj, og ikke over hendes placering ved lægetjenesten for personalet i Bruxelles som meddelt i afgørelsen af 8. juni 1979.

b) I øvrigt angår søgsmålet i virkeligheden en protest mod, at Kommissionen har overdraget Turner arbejdsopgaver, der ikke er tilstrækkeligt definerede, og som generaldirektøren for personale og administration ikke har haft kompetence til at afgrænse endelige tillægge hende, og at man har ønsket at skille sig af med sagsøgeren.

Sagen vedrører altså kun den fremgangsmåde, der er anvendt ved overdragelsen til Turner af bestemte arbejdsopgaver, samt disses indhold. Afgørelsen af 8. juni

1979 er imidlertid af rent administrativ karakter og vedrører kun sagsøgerens genplacering og hendes stilling inden for lægetjenesten for personalet i Bruxelles og vedrører overhovedet ikke hendes arbejdsopgaver.

Sagen tilsigter annullation af afgørelsen af 8. juni 1979; da der ikke er fremført nogen indsigelser mod denne afgørelse, således som det kræves efter procesreglementets artikel 38, stk. 1, må den afvises.

c) Ved Kommissionens afgørelse af 20. maj 1980 blev sagsøgeren med virkning fra 1. juni forflyttet til en ledig stilling inden for generaldirektoratet for »forskning, videnskab og uddannelse«; de to afgørelser, der er genstand for sag 59/80, er derfor uden virkning fra og med den 31. maj 1980. Efter denne dato har sagsøgeren i det mindste ikke længere en tilstrækkelig retlig interesse i at kræve dem annulleret. Efter Domstolens praksis bliver sagen uden genstand, dersom den anfægtede retsakts retsvirkning ophører under sagens behandling.

Sagsøgeren gør gældende, at sag 59/80 skal antages til realitetsbehandling.

a) Hun anfører, at en gennemlæsning af hendes klage af 3. juli 1979 klart viser, at klagen udtrykkeligt sigter til både afgørelsen af 8. juni og den af 4. maj 1979. De to akter hænger i øvrigt nøje sammen; de indeholder begge et klagepunkt imod sagsøgeren, anvender den samme begrundelse og forfølger det samme resultat. De kan altså gyldigt være sagsgenstand i én sag, i én eneste klage. Kommissionsmedlemmet med ansvar for spørgsmål vedrørende personalet har i øvrigt i sin udtrykkelige afvisning fuldt ud forstået klagens indhold og afvist sagsøgerens indsigelser såvel mod

skrivelsen af 4. maj 1979 som mod hans egen beslutning af 8. juni.

b) De af sagsøgeren fremførte søgsmålsgrunde vedrører de anfægtede retsakter, der har samme mål, og hvis virkninger supplerer hinanden.

c) Den sidste indsigelse om afvisning, som Kommissionen har fremført, er uden relevans, idet sagsøgeren har anlagt en anden sag ved Domstolen samt indgivet en begæring om foreløbige forholdsregler mod beslutningen om tjenstlig forflyttelse.

B — Realiteten

Til støtte for sin påstand om annullation af de tre anfægtede retsakter gør *sagsøgeren* gældende, at der foreligger krænkelse af vedtægtstens artikel 7, stk. 1, samt magtfordrejning. Påstanden i sag 129/80 er desuden støttet på indsigelser om krænkelse af væsentlige formforskrifter og på, at administrationen har krænket sin pligt til at vise hensyn; med påstanden om erstatning tilsigtes en godtgørelse for den ideelle skade, sagsøgeren har lidt.

Efter *Kommissionens* opfattelse er alle de af sagsøgeren fremførte søgsmålsgrunde uden grundlag.

1) Overtrædelse af vedtægtens artikel 7, stk. 1

Sagsøgeren gør gældende, at de anfægtede retsakter — forudsat de er gyldige — ikke er begrundet i tjenestens interesse i en udnævnelse eller en forflyttelse i henhold til vedtægtens artikel 7, stk. 1.

I det foreliggende tilfælde er tjenestens interesse ikke tilgodeset, hverken ud fra et lægeligt eller administrativt synspunkt.

a) Oprettelsen af en afdeling for »social-medicin« har ingen gyldig berettigelse lægeligt set.

Kommissionens lægetjeneste er en tjenestegren for arbejdsmedicin, det vil pr. definition sige en tjenestegren for forebyggende medicin; formålet med denne nye afdeling er imidlertid åbenbart af social karakter. De læger, der er ansat inden for lægetjenesten, er i kraft af karakteren af deres ydelser »bedriftslæger«; da alt lægeligt arbejde har et socialt aspekt, udfører alle læger ved lægetjenesten »social-medicinsk« arbejde. Oprettelsen af en afdeling for »social-medicin« inden for lægetjenesten for personalet i Bruxelles er i sig selv meningsløs eller vidner i det mindste om en åbenbar mangel på forståelse for de arbejdsopgaver, der normalt udføres af de læger, som udøver deres hverv inden for lægetjenesten.

b) Ved afgørelserne af 4. maj og 8. juni 1979 ville sagsøgeren blive frataget en lang række af sine tidligere lægelige ansvarsområder, især undersøgelser i forbindelse med ansættelser, og det vil indebære en væsentlig nedskæring af hendes øvrige arbejdsopgaver; til gengæld ville hun få overdraget meget løst afgrænsede arbejdsopgaver, som tilmed ikke kan defineres ud fra hendes faglige kvalifikationer.

c) Ud fra et administrativt synspunkt ligger afgørelsen om at oprette en afdeling for »social-medicin« ikke inden for kompetencen hos generaldirektøren for personale og administration, lige så lidt som han kan fordele lægelige opgaver inden for lægetjenesten eller tildele

sagsøgeren andre arbejdsopgaver end dem, hun tidligere bestred.

Lægetjenesten er ikke en administrativ enhed som en hvilken som helst anden tjenestegren. De arbejdsopgaver, den varetager, henhører ikke organisatorisk under administrationens kompetence; til forskel fra andre tjenestemænd bør der for tjenestemandsansatte læger gælde vedtægtsbestemmelser, som både sikrer deres uafhængighed og karriere.

d) Dersom det antages, at generaldirektøren for personale og administration har kompetence til at oprette en afdeling for »social-medicin« inden for lægetjenesten, ville en sådan beslutning først lovligt kunne bringes i anvendelse, når der fra kommissionsmedlemmet med ansvar for personalespørgsmål forelå den bebudede meddelelse om, hvorledes de to lægetjenester i Bruxelles skulle fungere. Imidlertid blev denne meddelelse først bragt i stand i november 1979, det vil sige flere måneder efter at afgørelsen om at oprette en afdeling for »social-medicin« var truffet, og på et tidspunkt, hvor sagsøgeren allerede varetog sine »nye arbejdsopgaver«.

e) Afgørelsen af 20. maj 1980 om tjenstlig forflyttelse til anden stilling, som sag 129/80 vedrører, er hverken truffet i den oprindelige tjenestegrens interesse eller i interessen for den tjenestegren, hvortil forflyttelsen fandt sted, eller i sagsøgerens interesse.

— For at lægetjenesten i Bruxelles kan fungere tilfredsstillende har det vist sig nødvendigt at ansætte 7 honorarlønnede læger, på den baggrund er det vanskeligt at forstå forflyttelsen af sagsøgeren.

Lægetjenesten i Bruxelles omfatter nu kun én honorarlønnet hjertespecialist ansat på halvtid; imidlertid stod sagsøgeren for udlægningen af elektrokardio-

grammer, både for den »centraliserede« lægetjeneste og for den »decentraliserede«, og hun var den eneste specialist i intern medicin i hele lægetjenesten. Som følge af at forflyttelsen blev gennemført næsten øjeblikkeligt efter at afgørelsen var truffet, opstod der i øvrigt vanskeligheder omkring varetagelsen af sagsøgerens tidligere sagsområde.

En læge, der er ansat i en institutions lægetjeneste, kan ikke være fuldstændig underlagt administrationens myndighed for så vidt angår karriereforsøget og i særdeleshed ikke for forflyttelser til stillinger ude for lægetjenesten. Det handlingsforløb, som sagsøgeren har været udsat for, er i åbenbar modstrid med det bydende nødvendige i at sikre bedriftslægens frihed og uafhængighed, i moralsk og faglig henseende.

— Som følge af sin forflyttelse, kan sagsøgeren ikke længere stille sine kundskaber og betydelige erfaringer som hjerterapeut og som specialist i intern medicin til rådighed for Kommissionen; hun føler sig forvist til at skulle varetage arbejdsopgaver af administrativ art, der ikke svarer til hendes faglige kvalifikationer; dette kan ikke være af interesse for den tjenestegren, hvor hun er blevet placeret. Det arbejde, man kræver udført, er ikke lægearbejde, men arbejde for en person med medicinske kundskaber på universitetsniveau; den faglige uddannelse og baggrund, man finder hos lægger, der beskæftiger sig med medicinsk forskning, er i bund og grund væsensforskellig fra sagsøgerens. En klinisk uddannelse kan ikke sidestilles med en videnskabelig; bortset fra sagsøgeren beskæftiger generaldirektorat XII ingen læge med klinisk uddannelse.

Argumentet om, at det forhold, at der ikke var nogen ledig stilling inden for lægetjenesten for det decentraliserede

personale, skulle have stillet sig i vejen for sagsøgerens forflyttelse til denne tjenestegren, kan afvises i og med konstateringen af, at hun — med sin stilling — blev forflyttet fra lægetjenesten.

— Gennem syv års grundstudier, ti års specialiststudier og derefter ti års arbejde ved Kommissionens lægetjeneste har sagsøgeren udelukkende udført medicinske arbejdsopgaver. Selv som »tjenestemand« ansat i en international administration, kunne hun med føje håbe, at hendes eksamens- og kvalifikationsbeviser ville blive taget i betragtning ved hendes placering i en egnet stilling og ikke bevidst ville blive ignoreret i en sådan grad, at hun blev betroet arbejdsopgaver med styring og koordination, altså af rent administrativ karakter.

Sagsøgeren har altid ønsket at udøve lægevirksomhed; når hendes første stilling ved Kommissionen var en administrativ stilling, hang det sammen med, at det på det pågældende tidspunkt var umuligt at nedsætte sig som læge i Belgien, og stillingen var kun midlertidig og foreløbig.

For stillingen, hvortil hun er forflyttet, kan kun opregnes utilstrækkeligt afgrænsede funktioner, der ikke svarer til hendes kvalifikationer; navnlig fordres der hos stillingsindehaveren blot »medicinske kundskaber«, hvorved den manglende overensstemmelse mellem den pågældende stilling og sagsøgerens kvalifikationer bliver iøjnefaldende.

Kommissionen finder, at de tre afgørelser er i overensstemmelse med tjenestens interesse, og at de desuden har medført, at sagsøgeren bestrider en stilling, der svarer til hendes kvalifikationer og uddannelse.

a) Den kendsgerning, at ethvert lægeligt arbejde har et socialt aspekt, medfører på ingen måde, at oprettelsen af en afdeling for »social-medicin« inden for lægetjenesten kan betragtes som værende en »meningsløshed«; tværtimod kan omfanget af visse spørgsmål med overvejende socialt islæt, som i det foreliggende tilfælde, begrunde oprettelsen af en sådan afdeling.

b) Af skrivelserne af 14. marts og 4. maj 1979 fra generaldirektøren for personale og administration fremgår det, i modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, at de lægelige arbejdsopgaver, der blev overdraget hende, var klart afgrænsede og af samme, om ikke større, omfang end dem, hun tidligere varetog.

Udformningen af en egentlig »social-medicinsk« politik er langfra meningsløs; det ville tværtimod være en vigtig opgave, som fra starten skulle overdrages sagsøgeren, der har undervurderet dens betydning.

Da sagsøgeren, trods flere pålæg i tiden fra maj 1979 til maj 1980, undlod at fremlægge forslag til iværksættelse af planer for »social-medicin«, som hun især var pålagt ansvaret for, og da hun gennem flere måneder ikke havde foretaget forebyggende lægeundersøgelser, som ligeledes var en af hendes arbejdsopgaver, kan hun ikke påberåbe sig, at hendes lægelige arbejde er blevet begrænset.

c) Sagsøgeren har på ingen måde godtgjort, hvorfor det ikke tilkommer administrationen at foretage fordelingen af arbejdsopgaverne for tjenestemændene inden for lægetjenesten.

Organisatorisk set adskiller lægetjenesten sig ikke fra Kommissionens øvrige tjene-

stegrene; eftersom lægetjenesten er underlagt generaldirektøren for personale og administration, tilkommer det ham at tildele tjenestemændene fastlagte arbejdsopgaver i samråd med den for tjenesten ansvarlige læge. Med hensyn til de af sagsøgeren omtalte »lægelige krav« angår de selve vedtægten for de tjenestemandsansatte læger; disse krav er i øvrigt ikke godkendt af Kommissionen.

Oprettelsen af en afdeling for »social-medicin« inden for lægetjenesten er kun en intern organisatorisk foranstaltning med henblik på en faktisk gennemførelse af en af de retningslinjer, der er fastlagt af det kommissionsmedlem, der er ansvarlig for personalespørgsmål; denne foranstaltning ville også ligge inden for kompetencen hos den tjenestemand, der leder generaldirektoratet for personale og administration, og som lægetjenesten henhører under.

d) Meddelelsen af 7. november 1979 fra det kommissionsmedlem, der er ansvarlig for personalespørgsmål, var blot en indberetning til Kommissionen og ikke et pålæg om forslag med hensyn til lægetjenesten. Forelæggelsen af denne meddelelse har derfor på ingen måde været en nødvendig forudsætning for en ny fordeling af arbejdsopgaverne inden for lægetjenesten.

e) Sagsøgerens argumentation med hensyn til afgørelsen af 20. maj 1980 om tjenstlig forflyttelse er ikke mere overbevisende.

— Sagsøgerens afgang fra lægetjenesten har ikke skadet dennes rette funktion: de arbejdsopgaver, som hun tidligere varetog, blev overtaget af hendes kolleger; tilbagegivelsen af hendes sager til chefen for lægetjenesten fandt sted den 4. juni 1980 uden særlige vanskeligheder og uden at patienternes interesser blev skadet.

Ved vurderingen af betragtningerne om bedriftslægens moralske og faglige uafhængighed må man ikke se bort fra, at sagsøgeren administrativt set er tjenestemand ved Kommissionen og som sådan underlagt vedtægtens bestemmelser; administrationen har derfor ret til i tjenestens interesse at foretage forflyttelse af enhver tjenestemand.

— Sagsøgerens nye arbejdsopgaver omfatter især deltagelse i forvaltningen af aktiviteterne under Udvalget for medicinsk Forskning og offentligt Sundhedsvæsen og dettes stående arbejdsudvalg, i forbindelserne mellem tjenestegrene med henblik på en samordning af Kommissionens aktiviteter i sundhedssektoren, en løbende sammenligning af de nationale forskningsprogrammer inden for området samt koordinationen af arbejdet i de mere end 80 udvalg, der i Kommissionens regi beskæftiger sig med sundhedsspørgsmål. Sagsøgeren udførte sine opgaver inden for programmet »biologi, strålingsbeskyttelse og medicinsk forskning«, hvor der allerede nu er beskæftiget to andre læger på fuld tid og to læger på deltid. Man kan ikke fastholde, at de arbejdsopgaver, der er overdraget sagsøgeren, ikke er tilstrækkeligt afgrænset og ikke kan udføres af en læge.

Den omstændighed, at sagsøgeren tidligere havde erhvervet klinisk erfaring, betyder på ingen måde, at hun ikke på tilfredsstillende måde skulle kunne udføre de arbejdsopgaver, som nu faktisk er overdraget hende, så meget mere som hun tidligere har varetaget funktioner af administrativ art.

Det fremgår ikke af nogen vedtægtsmæssig bestemmelse, at udøvelse af lægevirksomhed rangerer højere end de

arbejdsopgaver, der udføres af en læge inden for den medicinske forskning og dens organisation; det er ubestridt, at de arbejdsopgaver, der er overdraget Turner, svarer til en stilling i stillingsgruppe A 5/A 4.

Sagsøgeren er ikke blevet genplaceret, men forflyttet til en ledig stilling; hun kunne derfor ikke være placeret i en stilling inden for lægetjenesten for det decentraliserede personale, eftersom denne tjenestegren ikke rådede over nogen ledig stilling.

— Argumentet om, at sagsøgeren skulle savne interesse i at blive forflyttet til en stilling, der ikke omfatter udøvelse af lægevirksomhed, er overraskende, da dette argument er støttet på, at tjenestens interesse skulle være krænket. Det tilkommer ikke administrationen at sørge for, at tjenestemanden — på bekostning af tjenestens interesse — holdes beskæftiget i en stilling, der vil lette hans senere faglige omstilling uden for institutionen.

Det må slås fast, at sagsøgeren fra starten varetog administrative opgaver svarende til hendes kvalifikationer; dette er også tilfældet på nuværende tidspunkt.

f) I det hele taget har sagsøgeren ikke godtgjort, på hvilken måde den anfægtede afgørelse ikke tilgodeser tjenestens interesse. I henhold til Domstolens praksis er alene den overordnede myndighed ansvarlig for tjenestegrenenes organisation, som den kan foretage ændringer i ud fra tjenestens behov, med den begrænsning, der følger af de ansattes rettigheder i henhold til vedtægten, og som de kan kræve prøvet ved Domstolen. Bortset fra argumentet om magtfordrejning, gør sagsøgeren ikke gældende, at de anfægtede afgørelser

krænker hendes rettigheder i henhold til vedtægten; hun kan derfor ikke rejse tvivl om gyldigheden af en intern organisatorisk afgørelse, der overdrager hende nye arbejdsopgaver.

2) Magtfordrejning

Sagsøgeren gør gældende, at selv om de anfægtede afgørelser kunne være begrundet i tjenestens interesse, står det alligevel fast, at deres formål væsentligst, om ikke udelukkende, var at skade hende.

a) Ved sin gennemførelse af afgørelsen om reorganiseringen af lægetjenesten i Bruxelles har administrationen søgt at udelukke sagsøgeren fra hendes lægelige arbejde i forbindelse med ansættelse af personale, samtidig med at man overdrog hende ansvaret for en tjenestegren, der fejlagtigt betegnes som »social-medicinsk«, og som i virkeligheden ikke omfatter nogen selvstændig lægelig funktion eller bør varetages af en tjenestemandsansat læge.

b) I sin tid blev der på foranledning af hendes lægeundersøgelser af nyansatte tjenestemænd indgivet enkelte klager over sagsøgeren. Generaldirektøren for personale og administration beklagede dette forhold; beslutningen om at oprette en selvstændig afdeling for »social-medicin« uden noget egentligt behov herfor havde som eneste formål at fratage sagsøgeren visse lægelige ansvarsområder.

c) Den tjenstlige forflyttelse til en anden stilling er i virkeligheden en disciplinær sanktion over for sagsøgeren. Som

praktiserende læge og med interesse i at fortsætte som sådan berøves hun retten til at udøve lægevirksomhed; en sådan sanktion, der er den alvorligste, et lægeråd kan træffe over for et af sine medlemmer, kan udelukkende — selv hvor det drejer sig om en tjenestemandsansat læge — træffes af en særlig disciplinærret for læger og ikke af administrative myndigheder.

d) Kommissionen har haft mulighed for at overflytte sagsøgeren til den »decentraliserede« lægetjeneste, hvor hun fortsat ville kunne udøve lægevirksomhed; der var desuden andre områder inden for lægetjenesten i Bruxelles, hvor man bedre ville kunne udnytte hendes specialistviden.

Kommissionen har været opildnet af en bevidst og stædig vilje til at fratage sagsøgeren lægelige ansvarsområder og til at anvende en helt kunstig henvisning til tjenestens interesse.

e) Sagsøgeren er blevet forflyttet til generaldirektorat XII og er hverken blevet erstattet i de arbejdsopgaver, hun tidligere varetog inden for lægetjenesten, eller i sine nye arbejdsopgaver.

Med hensyn til ansættelsen af en anden rådgivende læge ved lægetjenesten for personalet i Bruxelles (meddelelse om ledig stilling KOM/947/80) nævner beskrivelsen af arbejdsopgaverne slet ikke det »social-medicinske« arbejde, hvis iværksættelse ifølge Kommissionen ikke kunne udsættes; i øvrigt kræves der som kvalifikationer til stillingen medicinske studier på universitetsniveau, afsluttet med embedseksamen. Sagsøgeren er ved sin overflytning til generaldirektorat XII imidlertid ikke blevet

forflyttet til en stilling som læge, men som akademiker med medicinske kundskaber og tilknyttet generaldirektoratets sekretariat i Bruxelles.

herefter ikke fastholdes, at overdragelsen af de anfægtede arbejdsopgaver væsentligst, om ikke udelukkende, har haft til formål at skade sagsøgeren.

Det er således klart, at Kommissionens formål med at forflytte sagsøgeren ikke var at tilgodese tjenestens interesse, som i det foreliggende tilfælde drejede sig om, at det nødvendige arbejde inden for afdelingen for »social-medicin« straks skulle iværksættes, men var begrundet i den åbenbare hensigt at fjerne sagsøgeren fra lægetjenesten.

Kommissionen gør gældende, at efter Domstolens praksis kan magtfordrejning kun bevises, såfremt der foreligger objektive, relevante og overensstemmende indicier, hvoraf det kan udledes, at den anfægtede afgørelse er blevet truffet ud fra andre formål end de angivne; sagsøgeren har imidlertid ikke fremført én eneste omstændighed, der peger i retning af nogen form for magtfordrejning.

a) Ud over udviklingen af et »social-medicinsk« program omfattede sagsøgerens arbejde inden for den »social-medicinske« tjeneste forebyggende lægeundersøgelser, deltagelse i invaliditetsudvalgets arbejde, tilsyn med eksterne forebyggende lægeundersøgelser, henvisninger til supplerende undersøgelser, lægeligt tilsyn med personalet ved Det økonomiske og sociale Udvalg og deltagelse i tjenestens administrative arbejde; disse ansvarsområder kan ikke betegnes som »uvedkommende og blotet for nytteværdi i relation til patienten«. Argumentet om, at der skulle foreligge magtfordrejning, vedrører altså kun en del af sagsøgerens arbejdsopgaver; det kan

b) Sagsøgeren er ikke blevet frataget størstedelen af sit faglige arbejde; det er meget normalt, at hun ved pålæggelsen af nye arbejdsopgaver afgiver visse hverv, som for eksempel undersøgelserne i forbindelse med ansættelser. Denne omstændighed alene berettiger hende ikke til at gøre gældende, at formålet med den anfægtede afgørelse var at fratage hende disse arbejdsopgaver; i øvrigt må man henvise til, at bortset fra de begrænsninger, der er fastlagt i vedtægtens artikel 5 og 7, har tjenestemanden ingen ret til at bibeholde en bestemt arbejdsopgave.

c) Efter Domstolens praksis kan Fælleskabernes institutioner frit fordele deres interne arbejde bedst muligt i tjenestens interesse. Det tilkommer derfor ikke sagsøgeren i forbindelse med et annullationssøgsmål at undersøge, hvorvidt forslagene inden for det »social-medicinske« område er begrundede, ej heller i hvilken udstrækning de er hensigtsmæssige. Kommissionen finder en sådan udvikling af »social-medicinen« ønskelig, som på én gang kan være til gavn for de berørte tjenestemænd og tilgodese tjenestegrenenes rette funktion.

d) Den overordnede myndigheds ansvar for tjenestegrenenes organisation gælder for samtlige tjenestemænd, også lægetjenestens. Den omstændighed, at administrationen på forslag af den for lægetjenesten ansvarlige læge har over-

draget sagsøgeren visse arbejdsopgaver uden at gribe ind i gennemførelsen af deres lægelige aspekter, har ikke betydet en krænkelse af den lægelige uafhængighed. Begrebet »den lægelige uafhængighed« kan ikke berettige sagsøgeren til at opkaste sig til dommer over det hensigtsmæssige i, at hun udfører de arbejdsopgaver, der overdrages hende, hvis hun derved tilsidesætter grundlæggende principper ved udøvelsen af et offentligt hverv og forsinker gennemførelsen af en »social-medicinsk« politik, som er begrundet i tjenestens interesse.

e) Afgørelsen af 20. maj 1980 om tjenstlig forflyttelse til anden stilling er truffet i tjenestens interesse; den kan derfor ikke karakteriseres som magtfordrejning.

f) Da der ikke var nogen ledig stilling inden for lægetjenesten for det »decentraliserede« personale, kunne sagsøgeren ikke forflyttes til denne tjenestegren; hvad angår det kardiologiske arbejde inden for lægetjenesten for personalet i Bruxelles, varetages dette på tilfredsstillende måde af en læge ansat på halvtidsbasis, og der var ikke anledning til at fritage denne for disse opgaver.

g) Ved at pålægge sagsøgeren nye arbejdsopgaver, der ikke omfatter udøvelse af lægevirksomhed, har Kommissionen åbenbart ikke pålagt hende ikke at udøve sin metier, men blot gjort brug af sine beføjelser vedrørende tjenestegrenenes organisation. I løbet af sin karriere kan tjenestemanden være tvunget til at udføre forskellige opgaver, uden at han ved overgangen fra en funktion til en anden kan gøre gældende, at der sker en krænkelse af hans interesser.

h) Det »social-medicinske« arbejde varetages nu af chefen for lægetjenesten,

indtil den stilling, der er genstand for meddelelse om ledig stilling, KOM/947/80, bliver besat; til den tid vil man kunne foretage en endelig fordeling af arbejdsopgaverne mellem chefen for lægetjenesten og den læge, der bistår ham.

3) Krænkelser af væsentlige formfor-skrifter

Sagsøgeren anfører, at afgørelsen af 20. maj 1980 om forflyttelse er baseret på den fejlagtige begrundelse, at sagsøgeren ikke havde tilpasset sig de nye arbejdsopgaver inden for lægetjenesten, der var overdraget hende ved afgørelserne af 4. maj og 8. juni 1979 om ændret placering.

Omstændighederne omkring overdragelsen til sagsøgeren af disse »nye arbejdsopgaver«, det forhold, at det viste sig umuligt for hende at få kendskab til, hvad hendes nye ansvarsområde nøjagtigt omfattede, og inddragelsen af størstedelen af hendes lægelige arbejde med »social-medicinske« aspekter betød, at sagsøgeren ikke kunne acceptere disse nye opgaver uden at udsætte sig selv for uoverstigelige vanskeligheder.

Eftersom sagsøgeren i øvrigt gjorde indsigelse mod den påståede »manglende tilpasning« i sin første stævning, har Kommissionen ikke ret til at give en sådan begrundelse for afgørelsen om tjenstlig forflyttelse, da Domstolen endnu ikke har taget stilling til dens rigtighed.

Kommissionen gør gældende, at den anfægtede afgørelse ikke alene er begrundet i sagsøgerens »manglende tilpasning« til sine arbejdsopgaver inden

for lægetjenesten, men også i den kendsgerning, at hun havde de kvalifikationer, som krævedes i henhold til meddelelsen om ledig stilling KOM/229/80.

Det forhold, at sagsøgeren har gjort indsigelse mod, at man har foreholdt hende en »manglende tilpasning«, er ikke tilstrækkeligt til at godtgøre, at påstanden er usand.

Vurderingen af en tjenestemands kvalifikationer henhører under administrationens kompetence, og denne vurdering må anses for korrekt, indtil Domstolen eventuelt fastslår, at den er behæftet med åbenbare faktiske fejl. En anderledes opfattelse heraf vil svare til, at administrationens ret til at placere en tjenestemand efter en vurdering af dennes kvalifikationer betinges af Domstolens godkendelse; administrationen kan imidlertid benytte sig af »retten til at handle af egen drift«, hvilket tillader den at træffe endelig afgørelse, idet dens opgave er at tilgodese almenvellet.

4) Krænkelse af pligten til at vise hensyn

Sagsøgeren gør gældende, at pligten til at vise hensyn, der gælder som almindeligt princip for god ledelse og sund administration, er blevet krænket på flere måder i den foreliggende sag.

a) Inden forflyttelsen blev sagsøgeren hørt af generaldirektøren for personale og administration, men hun blev ikke gjort bekendt med emnet for det møde, hun var indkaldt til; denne holdning fra administrationens side er ukorrekt, for ikke at sige farlig.

b) Sagsøgeren blev under tvang pålagt at overtage arbejdsopgaver inden for lægetjenesten, der ikke var klart afgrænsede og af såkaldt »socialmedicinsk« art; hun blev siden anvist en stilling, hvor hun ikke længere kan drage nytte af sine faglige kvalifikationer og erfaringer.

c) Det forhold, at man efter at have hørt sagsøgeren insisterer på, at hun påtager sig de funktioner, der var bestemt for hende, vidner om en fast og bevidst vilje til at fjerne hende fra hendes arbejde inden for lægetjenesten.

d) Det er i strid med god ledelsesskik, at man under omstændigheder, der kan give anledning til kritik, forflytter sagsøgeren og, til fordel for honorarlønnede læger, der er løst ansat, og som ikke nyder godt af nogen vedtægtsmæssig garanti, berøver hende adgangen til at udøve lægevirksomhed. Vedtægten indebærer en ret til at bestride en stilling, hvis funktioner svarer til indehaverens kvalifikationer.

Ifølge *Kommissionen* må man i hvert enkelt tilfælde bestemme indholdet af begrebet »pligt til at vise hensyn«, således som det er anerkendt af Domstolen; det kan ikke benyttes i en hvilken som helst forbindelse, til fordel for et hvilket som helst argument og uden et mere holdbart juridisk grundlag.

a) Intet taler for, at administrationen i medfør af dette begreb har pligt til at gøre den tjenestemand, der indkaldes til et møde, bekendt med, at dette skal behandle hans eventuelle forflyttelse. I det foreliggende tilfælde lagde sagsøgeren ikke vægt på, at den manglende underretning om emnet for mødet den 6. maj 1980 på nogen måde kunne være skadelig for hende; under alle omstæn-

digheder kan sagsøgeren ikke fastholde, at emnet for mødet overhovedet kom bag på hende, og det er ikke bestridt, at hun var i stand til udførligt at fremføre sine synspunkter i det omfang, hun ønskede det.

b) Så længe den anfægtede forflyttelse tilgodeser tjenestens og sagsøgerens interesse, kan pligten til at vise hensyn ikke være krænket.

5) Erstatning

Sagsøgeren finder, at ved at berøve hende muligheden for at udøve lægevirksomhed i forbindelse med udførelsen af hendes nye funktioner, har Kommissionen handlet skadeligt over for hende. Man har bragt hendes faglige dygtighed i miskredit og krænket hendes ære. Da afgørelsen i lægekredse bedømmes som en åbenbar sanktion over for sagsøgeren, vil den ligeledes kunne gå ud over hendes mands ære, faglige dygtighed og hæderlighed; han er også læge i Bruxelles.

Sagsøgeren bliver jævnligt stillet mange spørgsmål fra tidligere patienter og fra sine kolleger uden for Kommissionen, som alle er bekymrede over og dertil står uforstående over for årsagerne til, at hun er blevet frataget retten til at fortsætte sit lægelige arbejde inden for lægetjenesten.

Afgørelsen om sagsøgerens tjenstlige forflyttelse er ulovlig; den har påført hende en bestemt og betydelig ideel skade, og det må være velbegrunderet at yde godtgørelse herfor. Som erstatning for ideel skade må hun kunne kræve et beløb svarende til to års løn; denne erstatning svarer til det tidsrum, hvor Kommissionen vedblivende har været

fjendtligt indstillet over for hende, hvilket først udmøntede sig i en ændret placering og dernæst en forflyttelse, som hun i begge tilfælde er tvunget til at anfægte for at varetage sine interesser og bevare sine rettigheder.

Kommissionen finder, at de fremførte argumenter til støtte for annullations-søgsmålet mod afgørelsen om forflyttelse er ubegrundede, og eftersom chefen for administrationen ikke har gjort sig skyldig i nogen forsømmelighed, kan der for så vidt angår kravet om erstatning kun blive tale om afvisning.

I øvrigt kan den noget overdrevne karakter af de af sagsøgeren anvendte udtryk kun dårligt skjule, at hendes anbringender savner grundlag.

Det forhold, at sagsøgeren overdrages funktioner svarende til hendes kvalifikationer, lønklasse og stilling kan ikke, selv om disse funktioner ikke omfatter udøvelse af lægevirksomhed, krænke hendes ære eller skade hende; denne afgørelse kan derfor ej heller tillægges betydning i relation til sagsøgerens mand, der står helt uden for sagen.

V — Mundtlig forhandling

I retsmødet den 21. maj 1981 har sagsøgeren ved advokat Vandersanden og Kommissionen ved Delahousse og advokat Jacob afgivet mundtlige indlæg samt besvaret spørgsmål fra Domstolen (anden afdeling).

Samme dag, og inden retsmødets begyndelse, hørte Domstolen først som vidne Dr. Ornella Mancini om hvilke foranstaltninger, der var truffet med henblik

på opbygningen af en »social-medicinsk« tjeneste under Kommissionens lægetjeneste, derefter, til orientering, Dr. Siddons, som er chef for lægetjenesten for personalet i Bruxelles, særligt om den »social-medicinske« afdelings karakteristika, om meddelelsen om den ledige stil-

ling KOM/947/80 og om sagsøgerens opfattelse af, hvorledes lægeundersøgelserne ved ansættelser skulle gennemføres.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 2. juli 1981

Præmisser

- 1 Mariette Krecké, gift Turner, der er læge og tjenestemand i lønklasse A 4 ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, har ved to stævninger, indleveret til Domstolens justitskontor den 21. februar og den 29. maj 1980, nedlagt påstand, for den første stævnings vedkommende, om annullation af beslutningen fra generaldirektøren for personale og administration af 4. maj 1979, hvorved sagsøgeren pålægges nye arbejdsopgaver i forbindelse med reorganiseringen af Kommissionens lægetjeneste i Bruxelles, og af Kommissionens beslutning af 8. juni 1978 vedrørende sagsøgerens ansættelse i ny stilling ved »lægetjenesten for personalet i Bruxelles«, for den anden stævnings vedkommende om annullation af Kommissionens beslutning af 20. maj 1980 om sagsøgerens forflyttelse til en stilling under generaldirektorat XII (forskning, videnskab og uddannelse). I den anden stævning er desuden nedlagt påstand om erstatning, foreløbigt opgjort til to års løn, for den skade, sagsøgeren mener at have lidt som følge af ændringen i hendes arbejdsopgaver.
- 2 Sagsøgeren fik sin lægeuddannelse ved universitetet i Strasbourg, afsluttet med en specialistgrad i intern medicin og kardiologi. Hun forlod universitetet som assisterende reservelæge ved klinik A under det medicinske fakultet i Strasbourg. Hun blev ansat ved Euratom i 1966 efter en særdeles rosende vurdering af hendes ansøgning, og blev siden i 1968 ansat ved Kommissionens lægetjeneste (generaldirektorat IX, personale og administration), hvor hun, inden nærværende tvist opstod, arbejdede inden for afdelingen for »forebyggende medicin«; hendes vigtigste arbejdsopgaver var undersøgelser i forbindelse med ansættelser, forebyggende lægeundersøgelser, gennemsyn af

rapporter om forebyggende lægeundersøgelser, vaccinationer, klinisk arbejde, lægeligt tilsyn med vuggestuer og konsultationer af personalet efter aftale.

- 3 Det fremgår af sagen, og er blevet bekræftet under bevisførelsen, at der opstod visse uoverensstemmelser mellem sagsøgeren og administrationen vedrørende omfanget af og fremgangsmåden ved undersøgelserne i forbindelse med ansættelser. Det er ikke bestridt, at sagsøgeren var talsmand for en strengere opfattelse end administrationen, og at der viste sig meningsforskelle med hensyn til grænserne mellem lægens eget ansvar og den øverste administrations beføjelser.
- 4 Efter forslag fra det kompetente kommissionsmedlem Tugendhat, traf Kommissionen den 12. juli 1978 afgørelse om reorganisering af lægetjenesten, der fremover skulle opdeles i en lægetjeneste for det »decentraliserede« personale, ledet af chefen for den tidligere lægetjeneste, dr. Semiller, og en lægetjeneste for personalet i Bruxelles under ledelse af dr. Siddons, som er tjenestemand i lønklasse A 4, og som tiltrådte tjenesten ved Kommissionen i 1974. Begge disse to tjenestegrene henhørte direkte under generaldirektøren for generaldirektorat IX. Det blev desuden besluttet, at det kompetente kommissionsmedlem skulle træffe de nødvendige afgørelser med hensyn til placeringen inden for disse to lægetjenester af de øvrige tjenestemænd, der var ansat i den tidligere lægetjeneste.
- 5 Det fremgår af den organisationsplan, der blev udarbejdet som følge af denne afgørelse, at sagsøgeren i det mindste midlertidigt under den nye lægetjeneste for personalet i Bruxelles skulle bibeholde sit tidligere kompetenceområde, herunder funktioner som stedfortrædende chef.
- 6 Som følge af diverse samtaler mellem dr. Siddons og sagsøgeren og af et møde mellem sagsøgeren og generaldirektøren den 12. marts 1979 tilstillede denne den 14. marts 1979 sagsøgeren en skrivelse, hvori han bekræftede, at det var hans hensigt at overdrage dr. Turner ansvaret for en »social-medicinsk« afdeling inden for lægetjenesten for personalet i Bruxelles, med følgende arbejdsopgaver:

»1. 'Social-medicin'

- Udvikling af "social-medicinen" ved Kommissionen — psykologiske og psykiatriske spørgsmål, og andre "social-medicinske" problemer.
- Udarbejdelse og iværksættelse af en plan til bekæmpelse af alkoholmisbruget ved Kommissionen.
- Kontakt med den sociale tjeneste.

2. Øvrige lægelige opgaver

(i det omfang, det "social-medicinske" arbejde tillader det)

- Forebyggende lægeundersøgelser.
- Invaliditetsudvalget.
- Tilsyn med de eksterne forebyggende lægeundersøgelser (vedtægtens artikel 59, sidste afsnit) og erklæringer om anmodninger om yderligere undersøgelser.
- Lægeligt tilsyn med personalet ved Det økonomiske og sociale Udvalg.
- Andre opgaver efter tjenestens behov.

3. Administrative opgaver

- Deltagelse i tjenestens administrative opgaver.«

- 7 Efter mødet den 12. marts 1979 indleverede sagsøgeren til generaldirektøren en redegørelse af 13. marts 1979, hvori hun i fortsættelse af deres samtale forklarede sin opfattelse af lægeundersøgelser i forbindelse med ansættelser.
- 8 Sagsøgeren meddelte i skrivelse af 21. marts 1979 generaldirektøren, at hun ikke så sig i stand til at acceptere det stillede forslag. Hun fremførte dels, at Kommissionen ikke havde truffet nogen afgørelse om oprettelse af en sådan tjeneste, dels at de arbejdsopgaver, der var opført under afsnittet »social-medicin«, ikke var en del af hendes medicinske speciale.

- 9 I skrivelse af 4. maj 1979 anmodede generaldirektøren formelt sagsøgeren om at overtage sine nye funktioner fra den 10. maj, idet han med hensyn til betegnelsen »social-medicin« pointerede, at ud over psykologiske og psykiatriske spørgsmål omfattede disse arbejdsopgaver også »undersøgelser, sammen med andre tjenestegrene inden for administrationen, af visse personlige tilfælde, som frembyder problemer af såvel medicinsk som social karakter«.
- 10 I skrivelser af 10. maj 1979 gentog sagsøgeren sin protest med den trufne afgørelse, idet hun anførte, at der ikke fra Kommissionens side forelå nogen plan for reorganiseringen eller nogen organisationsplan, der gjorde det muligt at afgrænse de nye arbejdsopgaver, som var foreslået hende. I skrivelse af 14. maj 1979 anførte generaldirektøren, at hans skrivelse af 4. maj 1979 var en formel instruks, og at sagsøgeren var forpligtet til at udføre sine nye arbejdsopgaver ved lægetjenesten i Bruxelles fra førnævnte dato.
- 11 Den 18. maj 1979 bekræftede dr. Siddons over for sagsøgeren hendes nye kompetenceområde og pointerede, at hendes funktioner fra den 28. maj 1979 ville være som beskrevet i generaldirektørens ovennævnte skrivelse af 14. marts 1979; han tilføjede, at denne beskrivelse af hendes arbejdsopgaver var tilstrækkeligt detaljeret til, at sagsøgeren kunne iværksætte den imødesete plan. Samtidig anmode han dr. Turner om hurtigst muligt at aflevere forslag til ham om dens gennemførelse. Denne skrivelse var vedlagt en kopi af »et cirkulære til personalet«, hvori dr. Turners kompetenceområde var anført som i skrivelser af 14. marts 1979, bortset fra, at den under »øvrige arbejdsopgaver efter tjenestens behov« anførte forebyggende lægeundersøgelser af personalet ved vuggestuen. Dette tjenstlige cirkulære præciserede, at fra den 28. maj 1979 ville lægeundersøgelserne i forbindelse med ansættelser blive foretaget af lægerne Callebaut, Klein og Mancini. Det er fremgået af bevisførelsen, at de tre pågældende læger arbejdede for Kommissionen på deltid som honorarlønnede læger.
- 12 Den 8. juni 1979 traf Kommissionen en formel afgørelse, hvorefter dr. Turner blev flyttet fra den tidligere lægetjeneste til »lægetjenesten for personalet i Bruxelles«. Denne afgørelse indeholder ingen angivelse af, hvilke nye arbejdsopgaver dr. Turner skulle overtage.

- 13 Den 3. juli 1979 indgav sagsøgeren i medfør af vedtægtens artikel 90 en klage til Kommissionen over afgørelsen af 4. maj 1979 fra generaldirektøren for personale. Ud over at hun var underordnet en anden læge i samme lønklasse som hun selv, gjorde hun i klagen gældende, at arbejdsopgaverne inden for den såkaldte afdeling for »social-medicin« var særdeles uklart formulerede og ikke havde nogen relation til faktiske forhold, og at de ikke stod i noget passende forhold til hendes eget speciale. Samtidig med, at den ændrede placering af hende indebar en betydelig begrænsning af det arbejde, der normalt udføres af en tjenestemandsansat rådgivende læge inden for lægetjenesten, indebar den alt, hvad der er karakteristisk for en skjult disciplinær sanktion, og således blev foranstaltningen da også udlagt inden for lægetjenesten.
- 14 Den 6. november 1979 tilstillede sagsøgeren administrationen en redegørelse vedrørende lægetjenesterne i Bruxelles, hvori hun fremførte sin opfattelse af sontringen mellem arbejdsmedicin, forebyggende medicin og »social-medicin« og navnlig understregede, at alt lægeligt arbejde inden for lægetjenesten rummer et socialt aspekt, hvorfor det forekommer kunstigt at udskille dette arbejde fra tjenestens samlede arbejdsområde.
- 15 Klagen af 3. juli 1979 blev afvist i skrivelse af 13. december 1979, underskrevet af det kompetente kommissionsmedlem. Som følge af denne afgørelse anlagde sagsøgeren sin første sag den 21. februar 1980.
- 16 Det fremgår af sagen, at samtidig hermed rykkede chefen for tjenesten gentagne gange sagsøgeren for hendes forslag til opbygningen af en afdeling for »social-medicin«, men at hun stedse nægtede at samarbejde om opbygningen af en sådan tjeneste, hvis oprettelse ifølge hendes skrivelse af 5. oktober 1979 til generaldirektøren for personale havde som sit væsentligste formål at fjerne hende fra lægetjenesten og overdrage hende uklart afgrænsede arbejdsopgaver, som under alle omstændigheder ikke lå inden for hendes speciale.
- 17 Den 17. januar 1980 tilstillede generaldirektøren sagsøgeren en skrivelse, hvori han meddelte hende, at han i tjenestens interesse havde til hensigt at foreslå hende placeret i en anden stilling. Ved skrivelse af 8. februar 1980 uddybede han denne meddelelse og tilbød dr. Turner valget mellem en stil-

ling i GD V (beskæftigelse og sociale anliggender) og en stilling i GD XII (forskning, videnskab og uddannelse).

- 18 Efter at have indhentet oplysninger i disse to generaldirektorater om de tilbudte stillinger, meddelte sagsøgeren i skrivelse af 26. februar 1980 generaldirektøren, at ingen af de to stillingers arbejdsopgaver havde noget at gøre med udøvelse af lægevirksomhed, intern medicin, kardiologi eller arbejdsmedicin, og at der for de pågældende to stillinger ikke på nogen måde var foretaget en klar fastlæggelse af arbejdsopgaverne.
- 19 Samtidig offentliggjorde administrationen under nr. KOM/229/80 en meddelelse om en ledig stilling i GD XII i stillingsgruppe A 5/A 4, med følgende oplysninger:

»*Arbejdets art:* ekspeditionssekretær, der skal deltage i arbejdet med

- forvaltningen af aktiviteterne under Udvalget for medicinsk Forskning og offentligt Sundhedsvæsen (CRM/CREST) og dets stående arbejdsgrupper;
- forbindelserne mellem tjenestegrenene med henblik på koordinering af Kommissionens aktiviteter i sundhedssektoren;
- en løbende sammenligning af de nationale forsknings- og udviklingsprogrammer inden for området.

Kvalifikationsbeviser:

- uddannelse på universitetsniveau afsluttet med eksamen, eller faglig erfaring på tilsvarende niveau;
- medicinske kundskaber;
- en omfattende erfaring med relevans for stillingen.«

- 20 Ved afgørelse af 20. maj 1980 forflyttede Kommissionen med virkning fra 1. juni 1980 sagsøgeren til den førnævnte ledige stilling. I begrundelsen for afgørelsen, hvor sagsøgerens indsigelse tages til efterretning, hedder det videre:

»at vedkommende, som tidligere var placeret inden for den særlige tjenestegren 'lægetjenesten for personalet i Bruxelles', ikke har tilpasset sig de nye funktioner, som er overdraget hende inden for denne tjeneste; det er derfor, såvel i tjenestens som i Turners egen interesse, påkrævet at overdrage hende nye funktioner«.

- 21 Sagsøgeren indgav den 28. maj 1980 en klage i medfør af vedtægtens artikel 90 mod denne afgørelse; den 29. maj 1980 anlagde hun sin anden sag og indgav samtidig en begæring om foreløbige forholdsregler med påstand om udsættelse af fuldbyrdelsen af afgørelsen om forflyttelse.
- 22 Ved kendelse af 2. juli 1980 (Sml., s. 2135) tog formanden for Domstolens anden afdeling ikke begæringen om foreløbige forholdsregler til følge, med den begrundelse, at der ikke forelå uopsættelighed, og at en øjeblikkelig iværksættelse af den anfægtede afgørelse ikke kunne tilføje sagsøgeren nogen uoprettelig skade.
- 23 Sagsøgerens administrative klage blev afvist ved Kommissionens afgørelse af 2. oktober 1980.
- 24 Kommissionen offentliggjorde herefter under nr. KOM/947/80 en meddelelse om en ledig stilling i stillingsgruppe A 7/A 6 ved lægetjenesten for personalet i Bruxelles, med frist for indsendelse af ansøgninger den 28. november 1980 og med følgende indhold:

»Stillingsbetegnelse: rådgivende læge

Arbejdets art:

udførelse af opgaver som rådgivende læge og som assistent for tjenestens chef i medicinsk-administrative sager ved lægetjenesten for personalet i Bruxelles ved EØF-Kommissionen, navnlig:

1. Forebyggende medicin
2. Arbejdsmedicin
3. Konsultationer af personalet efter aftale.«

- 25 Kommissionen har erkendt, at denne meddelelse om ledig stilling havde til formål at sikre besættelsen af sagsøgerens stilling ved lægetjenesten. Det er også under bevisførelsen kommet frem, at de arbejdsopgaver, der i sin tid blev foreslået dr. Turner, efter hendes tjenstlige forflyttelse er blevet delt mellem chefen for tjenesten og en halvtidsansat honorarlønnet læge; sidstnævnte blev desuden pålagt en del af undersøgelserne ved ansættelser; mod slutningen af september 1980 havde denne læge udarbejdet et »forslag til en afdeling for social-medicin« på to maskinskrevne sider. Ved retsmødets afholdelse var dette forslag endnu ikke godkendt af chefen for tjenestegrenen.

Sagernes genstand

- 26 Med det første søgsmål (59/80), tilsigtes en annullation af Kommissionens afgørelser, hvorved sagsøgeren fratoges sine tidligere kompetenceområder og blev overdraget en ny opgave defineret som en »social-medicinsk« afdeling eller tjeneste. Under sagens behandling er det kommet frem, at afgørelsen af 8. juni 1979, hvorved sagsøgeren blev placeret i »lægetjenesten for personalet i Bruxelles«, og som er genstand for sagen, ikke indeholder noget klagepunkt, idet den ikke på nogen måde definerer arten af hendes arbejdsopgaver. Det er under sagens behandling kommet frem, at denne afgørelse i virkeligheden ikke anfægtes.
- 27 Til støtte for sin påstand har sagsøgeren fremført to søgsmålsgrunde, det ene gående ud på, at der foreligger en krænkelse af tjenestens interesse, jf. vedtægtens artikel 7, stk. 1, den anden, at administrationen har udøvet magtfordrejning over for sagsøgeren.
- 28 Det andet søgsmål (129/80) vedrører afgørelsen af 20. maj 1980 om forflyttelse. Til støtte herfor er fremført fire søgsmålsgrunde, nemlig at der foreligger en krænkelse af tjenestens interesse, jf. vedtægtens artikel 7, at der foreligger en krænkelse af væsentlige formforskrifter — fordi afgørelsen om forflyttelse fejlagtigt er begrundet med sagsøgerens påståede »manglende tilpasning« til sine nye opgaver — at der foreligger en krænkelse af »pligten til at vise hensyn«, således som den er fastlagt af Domstolen (tredje afdeling)

ved dom af 28. maj 1980 (Kuhner, 33 og 75/79, Sml. s. 1677), og endelig, at der er tale om magtfordrejning, idet den anfægtede afgørelse i virkeligheden er en skjult disciplinær sanktion over for sagsøgeren.

- 29 En gennemgang af disse anbringender viser, at dersom det første anbringende, som er støttet på varetagelsen af tjenestens interesse, svarer til det første anbringende i sag 59/80, falder de øvrige tre anbringender, som er støttet på en hensyntagen til sagsøgerens personlige situation, i virkeligheden, bortset fra den manglende begrundelse, sammen med anbringendet om magtfordrejning.
- 30 Som følge af foreningen af de to sager, kan der tages stilling til de to søgsmål under ét ud fra to anbringender, nemlig dels varetagelsen af tjenestens interesse, jf. vedtægtens artikel 7, dels begrebet magtfordrejning, som, bortset fra anbringendet om utilstrækkelig begrundelse, kun er gjort gældende i forbindelse med afgørelsen om forflyttelse.
- 31 Gennem påstanden om erstatning, som er fremført i den anden sag, kræver sagsøgeren godtgørelse for den ideelle skade, som den ændrede placering har tilføjet hende.

Formaliteten

- 32 I sit svarskrift under den første sag har Kommissionen fremført to indsigelser om sagens afvisning.
- 33 Den første af disse indsigelser, som har relation til sagen, for så vidt den er rettet mod afgørelsen af 8. juni 1979 om sagsøgerens ændrede placering, er blevet uden genstand, idet det er anerkendt ovenfor, at sagsøgeren ikke har interesse i at anfægte denne afgørelse.
- 34 Den anden indsigelse om sagens afvisning er støttet på det forhold, at sagsøgeren ikke længere har interesse i at søge retsakterne vedrørende ændringen af hendes kompetenceområde inden for lægetjenesten annulleret, idet hun

ifølge afgørelsen af 20. maj 1980 blev forflyttet til et andet generaldirektorat. Det er Kommissionens opfattelse, at når den anfægtede retsakt bliver uden retsvirkning under sagens behandling, bliver sagen uden genstand.

- 35 Denne argumentation fra Kommissionen må afvises som værende i strid med det tillidsforhold, der bør bestå mellem parterne (jf. dommen af 21. maj 1981, *Morbelli*, 156/80, præmis 14).
- 36 Ved at lægge vægt på, at sagsøgeren ikke har »tilpasset sig de nye arbejdsopgaver, som blev overdraget hende«, har Kommissionen faktisk i og med begrundelsen for afgørelsen om forflyttelse selv skabt en forbindelse mellem denne afgørelse og tvisten i den første sag. Kommissionen bringer sig derfor i modstrid med sine egne erklæringer ved påstanden om, at sagen bliver uden genstand på grund af afgørelsen om forflyttelse.
- 37 Denne indsigelse om sagens afvisning kan derfor ikke tages til følge.

Anbringendet om den manglende varetagelse af tjenestens interesse

- 38 Sagsøgeren påberåber sig først vedtægtens artikel 7, hvorefter der ved udnævnelse af tjenestemænd kun må »tages hensyn til tjenstlige synspunkter«. Hun fremfører i den forbindelse tre anbringender vedrørende afgrænsningen af arbejdsopgaverne mellem administrationen og lægetjenesten, at oprettelsen af en afdeling for »social-medicin« ikke er objektivt begrundet, og visse synspunkter omkring lægetjenestens organisation.
- 39 Hun gør gældende, at det ikke tilkommer administrationen at fastlægge, fordele eller ændre de lægelige arbejdsopgaver, idet hun understreger kravet om lægens frihed og faglige uafhængighed ved udførelsen af hans arbejdsopgaver. I lyset heraf gør hun i sit indlæg af 3. marts nærmere rede for sin opfattelse af lægeundersøgelser ved ansættelser og understreger den dispositionsfrihed, der på dette område bør anerkendes lægen med hensyn til disse undersøgelses omfang og hans »vurderingsfrihed« ved tilkendegivelse af sin opfattelse. I den forbindelse gør hun gældende, at efter at lægetjenesten blev

frataget den eneste tjenestemandsansatte læge, der var pålagt tilsynet med undersøgelserne ved ansættelser, blev dette overdraget flere honorarlønnede læger, således at det siden har mistet enhver sammenhæng.

- 40 Ved denne argumentation forveksler sagsøgeren den »vurderingsfrihed«, som lægen bør tillægges såvel med hensyn til diagnosticering som til lægelige afgørelser, når han selv påtager sig ansvaret for en behandling, og den særlige stilling, lægen har, når han udfører rådgivende opgaver eller tilsynsfunktioner i administrativ sammenhæng.
- 41 Inden for vedtægtens rammer fastlægges kompetenceområderne for lægetjenesterne ved Fællesskabernes institutioner af administrationen, dels ud fra behovet for ansættelser, dels ud fra de forskellige sociale sikringsordningers funktion og dels under hensyntagen til den lægelige kontrol med personale og installationer. Administrationen har ret til at fastlægge arten og omfanget af de forskellige lægelige opgaver, der kommer i betragtning på disse forskellige områder, forudsat at den ikke krænker de ansatte lægers uafhængighed til at foretage vurderinger og træffe afgørelser ved udførelsen af de opgaver, som er overdraget dem inden for de således fastlagte grænser, og i de tilfælde, hvor de på eget ansvar udfører bestemte lægelige handlinger af forebyggende eller behandlende art.
- 42 Disse betragtninger gælder ligeledes ved gennemførelsen af undersøgelser ved ansættelse. Det tilkommer administrationen at bestemme arten og omfanget af disse undersøgelser og at udarbejde passende instrukser til de læger, som det er pålagt at foretage dem. Det er inden for disse grænser, at lægerne frit kan udøve en vurdering med hensyn til deres resultater af lægelig art og deres bedømmelse af ansøgernes egnethed.
- 43 Sagsøgeren fremsætter dernæst visse kritiske bemærkninger vedrørende selve begrebet »social-medicinsk tjeneste« og det hensigtsmæssige i at oprette en særlig afdeling for sådanne opgaver inden for lægetjenesten. Hun gør først gældende, at der ikke er nogen klar forskel mellem begreberne »arbejdsmedicin«, »forebyggende medicin« og »social-medicin«, idet alle de arbejdsopgaver, som lægetjenesten varetager, indebærer en snæver forbindelse mellem lægelige og sociale aspekter, således at fastlæggelsen af en »afdeling for

social-medicin« ville skabe en kunstig opdeling af funktioner, der i virkeligheden ikke kan adskilles. For så vidt angår de beslutninger, som generaldirektøren og chefen for lægetjenesten for personalet i Bruxelles har truffet i den forbindelse, anfører sagsøgeren, at Kommissionen aldrig har truffet afgørelse om oprettelse af en sådan afdeling, og at det derfor ikke tilkommer administrationen at oprette den.

- 44 Sagsøgeren understreger utvivlsomt med rette den snævre forbindelse mellem begreberne arbejdsmedicin, forebyggende medicin og social-medicin. Dette punkt er ikke blevet bestridt under bevisførelsen. Denne konstatering indebærer dog, at administrationen har fuld frihed med hensyn til organisationen af lægetjenesten, fordelingen af arbejdsopgaverne inden for denne og placeringen af personalet med henblik på varetagelse af de således fastlagte funktioner.
- 45 Uden at foregribe bedømmelsen af sagsøgerens særlige situation og af den adfærd, som Kommissionens tjenestegrene har udvist over for hende, kan det ikke bestrides, at Fællesskabernes administration frit kan overdrage mere eller mindre specielle funktioner til lægerne inden for lægetjenesten med henblik på udførelsen af visse særlige opgaver, for eksempel inden for »social-medicin«.
- 46 Desuden kan administrationen ikke frakendes beføjelsen til at fastlægge disse arbejdsopgaver inden for rammerne af de generelle retningslinjer, som er fastsat af Kommissionen. Det følger heraf, at Kommissionens afgørelse af 12. juli 1978 har været tilstrækkelig som grundlag for, at administrationen kunne træffe alle de foranstaltninger, den fandt hensigtsmæssige, med henblik på organisationen af de to lægetjenester, hvis oprettelse var besluttet på det pågældende tidspunkt.
- 47 Sagsøgeren rejser endelig visse spørgsmål vedrørende selve organisationen af lægetjenesten. Hun anfører først, at opdelingen af den tidligere lægetjeneste i en lægetjeneste for det decentraliserede personale og en lægetjeneste for personalet i Bruxelles er i strid med lægelige synspunkter. Dertil gør hun indsigelse mod, at chefen for den nye lægetjeneste for personalet i Bruxelles blev udnævnt uden hensyn til anciennitet, idet det drejer sig om en læge i samme lønklasse som hun og som er blevet ansat ved Kommissionen senere end hun.

- 48 Hvad angår opdelingen af den tidligere lægetjeneste i en tjeneste for det decentraliserede personale og en tjeneste for personalet i Bruxelles, er det tilstrækkeligt at bemærke, at sagsøgeren ikke har nogen retlig interesse i at gøre indsigelse herimod, idet hendes placering inden for en temmelig stor afdeling, nemlig lægetjenesten for personalet i Bruxelles, gav administrationen vide muligheder for at placere hende i en stilling svarende til hendes uddannelse og erfaring.
- 49 Hvad angår spørgsmålet om anciennitet hos sagsøgeren og den nye chef for lægetjenesten i Bruxelles, gør Kommissionen gældende, at selv om den nuværende chef for tjenesten først blev ansat i 1974, det vil sige på et tidspunkt, hvor sagsøgeren allerede var ansat ved Kommissionen, er det givet, at han må gå forud for sagsøgeren, eftersom han blev ansat direkte i lønklasse A 4, mens sagsøgeren først blev udnævnt til denne lønklasse i 1978.
- 50 Selv om det må erkendes, at en sådan administrativ praksis kan vanskeliggøre et godt samarbejde inden for tjenestegrenene, må det dog fastholdes, at administrationen ved organisationen af tjenestegrenene ikke er forpligtet til udelukkende at lægge anciennitetskriterier til grund. Det ses i øvrigt ikke, at Kommissionen ved udnævnelsen af den nye chef for lægetjenesten i Bruxelles har krænket sagsøgerens interesser, idet hun som følge af indplaceringen allerede i 1974 af den senere chef for tjenesten befandt sig i en hierarkisk set lavere stilling end han.
- 51 Herefter må det første anbringende afvises.

Anbringenderne vedrørende magtfordrejning og manglende begrundelse

- 52 Sagsøgeren gør med hensyn til sin nye placering inden for lægetjenesten gældende, at de funktioner, som er overdraget hende i og med afdelingen for »social-medicin«, er usammenhængende, at administrationen aldrig har kunnet angive dem konkret, og at denne adfærd over for hende kun har haft til formål at fratage hende det tidligere kompetenceområde og køre hende ind på et »sidespor«. Hun fremhæver desuden, at selv om administrationen

virkelig ønskede at lade denne afdeling af lægetjenesten komme til sin ret, ville dens funktioner ikke svare til hendes speciale som kliniker og specialist i intern medicin, idet de pågældende arbejdsopgaver snarere henhører under det psykologiske område og den sociale tjeneste. Hun gør sluttelig opmærksom på, at efter at hun er blevet fjernet fra lægetjenesten, er det kompetenceområde, som hun var tildelt, praktisk taget opgivet, og det indgår end ikke i beskrivelsen af den ledige stilling, for hvilken der er afholdt udvælgelsesprøve, efter at hun blev fjernet fra tjenestegrenen.

- 53 For så vidt angår den tjenstlige forflyttelse gør sagsøgeren gældende, at hun imod sin vilje er blevet udnævnt til en stilling, som overhovedet ikke svarer til hendes uddannelse og hendes speciale, men som ifølge oplysningerne i meddelelsen om den ledige stilling kunne søges af personer uden en fuldstændig lægelig uddannelse. Hun anfører endvidere, at skrivelsen om forflyttelse er uretmæssigt begrundet, idet den er støttet på, at hun »ikke har tilpasset sig de nye funktioner, som var overdraget hende tidligere«.
- 54 På baggrund af bevisførelsen ved Domstolen forekommer disse klagepunkter fra sagsøgerens side begrundede. Afgørelserne om ændringen i sagsøgerens kompetenceområde inden for lægetjenesten og om forflyttelse må derfor først undersøges hver for sig, inden der tages stilling til de klagepunkter, der vedrører begge retsakterne.

— *Ændringen i sagsøgerens kompetenceområde inden for lægetjenesten*

- 55 Som nævnt ovenfor, kan det hverken bestrides, at der i forbindelse med lægetjenestens arbejde forekommer »social-medicinske« problemer, eller at administrationen har beføjelse til at træffe de organisatoriske foranstaltninger, den måtte finde nødvendige med henblik på en passende løsning af disse problemer. Ikke desto mindre findes de forholdsregler, der er truffet over for sagsøgeren, efter omstændighederne uberettigede.
- 56 Det bemærkes først, at det tilkommer administrationen og specielt chefen for lægetjenesten nærmere at bestemme kompetenceområdet for den nye afdeling for »social-medicin«, som planlagdes oprettet. Administrationen har

korrekt rådført sig med sagsøgeren, men den kunne ikke overlade sagen til hende.

- 57 Det fremgår imidlertid af sagen, at med hensyn til den nærmere fastlæggelse af afdelingen for »social-medicin« er administrationen aldrig nået videre end til helt generelle formuleringer. Den liste over opgaver, som generaldirektøren tilstillede sagsøgeren den 14. marts 1979, og som blev gengivet i dr. Siddons' cirkulære til personalet af 28. maj s.å., indeholder ud over en opregning af et vist antal underordnede opgaver ingen konkrete oplysninger om indholdet af begrebet »social-medicin«. Ligeledes nøjes det kompetente kommissionsmedlem i sin skrivelse af 13. december 1979, hvori sagsøgerens første klage afvises, med at understrege, at de nye opgaver »ligger inden for den forebyggende og sociale medicin og især omfatter undersøgelse af særlige tilfælde, som frembyder såvel medicinske som sociale problemer«, og nævner videre, at oprettelsen af en afdeling for »social-medicin«, »hvis væsentligste opgave består i at tilrettelægge og udvikle en egentlig 'social-medicin' til gavn for de ansatte« naturligvis pålægger den læge, der er ansvarlig for afdelingen, nye opgaver og følgelig kræver »en hensigtsmæssig fordeling af arbejdsopgaverne inden for lægetjenesten«.
- 58 I stedet for at fastlægge indholdet af de nye arbejdsopgaver anmodede chefen for tjenesten ihærdigt sagsøgeren om selv at udarbejde en plan for arbejdet. Det kan ikke lægges sagsøgeren til last, at hun afviste at medvirke til fastlæggelsen af arbejdsopgaver, hvis indhold ikke forekom klart, og som det tilkom den administrative myndighed at fastsætte. Dette blev i øvrigt understreget i den nævnte skrivelse af 13. december 1979, hvori det blev fastslået, at de nødvendige forholdsregler i forbindelse med fastlæggelsen af de praktiske arbejdsopgaver »træffes af de overordnede ud fra tjenstlige synspunkter«.
- 59 Handlingsforløbet, efter at sagsøgeren var fjernet fra lægetjenesten, viser, at administrationen ikke reelt var interesseret i opbygningen af en afdeling for »social-medicin«. Bevisførelsen har afsløret, at bortset fra de opgaver, som chefen for tjenesten selv varetog, blev disse arbejdsopgaver overdraget til en honorarlønnet halvtidsansat læge, som kun delvis beskæftigede sig hermed. Denne læge udarbejdede i september 1980 et kortfattet forslag vedrørende både de rent lægelige funktioner og de funktioner, der var overdraget dels til

de sociale assistenter, dels til administrationen; med hensyn til de rent lægelige funktioner nåede han ikke væsentligt videre end helt generelle oplysninger om det arbejde, der førhen udførtes af sagsøgeren. Det har i øvrigt vist sig, at på tidspunktet for retsmødet var disse forslag endnu ikke godkendt af chefen for tjenesten.

- 60 Det bemærkes endelig, at meddelelsen om ledig stilling KOM/947/80 til erstatning af sagsøgeren inden for lægetjenesten ikke henviser til begrebet »social-medicin« og i beskrivelsen af funktionerne kun nævner begreberne »forebyggende medicin« og »arbejdsmedicin«. Under bevisførelsen har Kommissionen erklæret, at den rådgivende læge, der forventedes ansat, ikke nødvendigvis ville blive pålagt ansvaret for afdelingen for »socialmedicin«, således som det var foreslået sagsøgeren, men man har ikke givet forklaringer på, hvorledes denne funktion ville blive varetaget af en anden stillingsindehaver.
- 61 Det fremgår af disse samstemmende oplysninger, at på det tidspunkt, hvor sagsøgeren blev pålagt iværksættelsen af en afdeling for »social-medicin«, havde administrationen ingen konkret forestilling om de pågældende arbejdsopgaver, hvorfor sagsøgeren havde ret til at nægte at påtage sig opgaver, som hun med føje kunne anse for usammenhængende.

— *Afgørelsen om forflyttelse*

- 62 Stillet over for denne nægtelse fra sagsøgeren traf administrationen afgørelse om at forflytte hende til en stilling som ekspeditionssekretær under generaldirektorat XII (»forskning, videnskab og uddannelse«) med arbejdsopgaver i henhold til meddelelsen om udvælgelsesprøve KOM/229/80. Med henvisning til det ovenfor anførte var begrundelsen for denne forflyttelse alene, at sagsøgeren ikke havde »tilpasset« sig de nye arbejdsopgaver, som var overdraget hende inden for lægetjenesten.
- 63 Det fremgår heraf, at denne begrundelse er en uberettiget klage over sagsøgeren, når henses til den usammenhængende karakter af de arbejdsopgaver, der tidligere var overdraget hende, hvorfor afgørelsen om forflyttelse således under alle omstændigheder mangler begrundelse, hvilket er i strid med kravene i vedtægtens artikel 25, stk. 2, andet punktum.

- 64 Det bemærkes endvidere, at de funktioner, som sagsøgeren blev forflyttet til, ifølge beskrivelsen i meddelelsen om udvælgelsesprøve KOM/229/80 af de krævede kvalifikationer, hverken svarer til sagsøgerens uddannelsesmæssige baggrund eller til hendes erfaringer efter lang tids virke inden for lægetjenesten ved Kommissionen.
- 65 Det er ubestridt, at den pågældende stilling kunne søges af personer uden en egentlig lægelig uddannelse eller i det mindste uden en fuldstændig uddannelse inden for det medicinske felt. Selv om den pågældende stilling gyldigt kunne besættes med en læge, der ansøgte herom, kan det ikke accepteres, at Kommissionen af egen drift og imod den pågældendes vilje, forflytter en tjenestemand med en uddannelse som speciallæge til en sådan stilling, når hun har evner til at varetage arbejdsopgaver af en anden karakter end anført i den pågældende meddelelse om udvælgelsesprøve.

— *Visse fælles klagepunkter vedrørende den ændrede placering og forflyttelsen*

- 66 Endelig skal der tages stilling til sagsøgerens argument om, at hverken de arbejdsopgaver, der blev anvist hende i forbindelse med hendes ændrede placering inden for lægetjenesten, eller de funktioner, der blev overdraget hende i kraft af hendes forflyttelse, på nogen måde svarede til hendes specialer og til den erfaring, hun havde erhvervet gennem sit arbejde inden for lægetjenesten. Hun har særligt fremhævet, at den første ændring af hendes funktioner og, i endnu højere grad, den anden bevirkede, at hun blev »forvist« til rent administrative opgaver og fjernet fra udøvelsen af lægevirk-somhed.
- 67 Kommissionen gør i den forbindelse gældende, at enhver læge, der ansættes ved Fællesskabernes administration, må være rede til at påtage sig en hvilken som helst lægelig funktion, der er forbundet med den administrative ledelse af institutionen, altså også funktioner af administrativ eller videnskabelig art. Kommissionen bemærker, at sagsøgeren oprindeligt blev ansat af Euratom med henblik på udførelsen af funktioner af nævnte art, og at hun først efter sin overflytning til lægetjenesten blev pålagt opgaver, som delvis omfattede udøvelse af lægevirk-somhed.

- 68 Ganske vist må Fællesskabernes administration utvivlsomt kunne sikre sig, at lægelige eksperter bistår ved udførelsen af forskelligartede arbejdsopgaver, hvad enten det drejer sig om opgaver, der ligger tæt op ad udøvelsen af lægevirksomhed, eller funktioner af administrativ eller videnskabelig art, og en vis mobilitet mellem tjenestemændene er derfor ønskelig. I betragtning af de for lægegerningen særlige kendetegn må dette problem imidlertid vurderes ud fra andre kriterier, alt efter om der er tale om placeringen af en tjenestemand i en lægelig stilling, som han har valgt af egen fri vilje, eller om en ændret placering af en sådan tjenestemand efter længere tids virke for Fællesskaberne, særligt hvor der er tale om en tjenstlig forflyttelse.
- 69 Det bemærkes, at selv om sagsøgeren oprindeligt er blevet ansat med henblik på udførelsen af overvejende videnskabeligt arbejde, har hun ikke desto mindre i størstedelen af sin karriere været beskæftiget med arbejdsopgaver, som svarer til hendes speciale, og som i betydeligt omfang omfatter arbejde, der består i udøvelse af lægevirksomhed. Kommissionen kan derfor ikke ud fra rent administrative synspunkter tildele sagsøgeren funktioner, der klart er i uoverensstemmelse med hendes uddannelse og hendes stilling inden for tjenestegrenen.
- 70 Efter alt foreliggende er Kommissionens dispositioner over for sagsøgeren efter omstændighederne ikke frie for at være vilkårlige. Meningsforskellene mellem dr. Turner og hendes overordnede, som ikke kan bestrides, burde have været bilagt gennem en objektiv undersøgelse og ikke ved hjælp af tilslørede foranstaltninger, som havde til formål at fratage sagsøgeren hendes funktioner, uden angivelse af den virkelige begrundelse og under tilsidesættelse af faglige interesser, der er grundlaget for, at tjenestegrenen kan fungere tilfredsstillende inden for Fællesskabernes administration.
- 71 Anbringendet om magtfordrejning er støttet på alle de forholdsregler, der er truffet over for sagsøgeren, det vil sige såvel på afgørelsen af 4. maj 1979 fra generaldirektøren for personale og administration, hvorved sagsøgeren tildelte nye arbejdsopgaver inden for lægetjenesten for personalet i Bruxelles, som på afgørelsen af 20. maj 1979 om forflyttelse. Disse afgørelser må derfor annulleres.

- 72 I lyset af de principper, der ligger til grund for nærværende dom, har administrationen i medfør af EØF-traktatens artikel 176, stk. 1, pligt til at tage sagsøgerens situation op til fornyet overvejelse og træffe nye bestemmelser med hensyn til hendes fremtidige placering.

Ansvarsspørgsmålet

- 73 Til støtte for sit krav om erstatning gør sagsøgeren især gældende, at hendes faglige ære og hendes omdømme i lægekredse er blevet krænket på grund af, at hun er blevet frataget sine lægelige ansvarsområder gennem forholdsregler, som efter hendes opfattelse er skjulte sanktioner.
- 74 Når henses til begrundelsen, udgør nærværende dom i sig selv en passende oprejsning for enhver mulig krænkelse af sagsøgerens faglige ære. Kravet om erstatning er derfor uden genstand, og der er derfor ikke grund til at træffe afgørelse om dette spørgsmål.

Sagens omkostninger

- 75 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger. Sagsøgte, hvis indsigelser i alt væsentligt ikke er blevet taget til følge, tilpligtes derfor at bære sagens omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med begæringen om foreløbige forholdsregler, som kendelsen af 3. juli 1980 fra formanden for Domstolens anden afdeling udsatte.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

1. Afgørelsen af 4. maj 1979 fra generaldirektøren for personale og administration vedrørende sagsøgerens nye kompetenceområde i forbindelse med reorganiseringen af lægetjenesten, og Kommissionens

afgørelse af 20. maj 1980 vedrørende sagsøgerens forflyttelse til en stilling under generaldirektorat XII annulleres.

- 2. Kommissionen tilpligtes at bære samtlige sagens omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med begæringen om foreløbige forholdsregler.**

Pescatore

Due

Chloros

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 9. juli 1981.

Justitssekretæren efter bemyndigelse

H. A. Rühl

P. Pescatore

Ekspeditionssekretær

Formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT S. ROZÈS FREMSAT DEN 2. JULI 1981¹

Høje Domstol.

Nærværende sager for Domstolen vedrører dr. Turner, der er specialist i intern medicin og kardiologi, og som er blevet placeret i en anden stilling og derefter forflyttet fra lægetjenesten ved EØF-Kommissionen i Bruxelles.

Med hensyn til de faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb, parternes påstande, søgsmålsgrunde og anbringender i forbindelse med nærværende sager skal jeg henvise til den meget udførlige retsmøderapport, der er forelagt Domstolen. Kun skal jeg anføre, at Domstolen ved kendelse af 3. marts 1981 besluttede at forene sagerne 59/80 og

129/80, således at der kun skal afsiges én dom.

Jeg skal først gennemgå spørgsmålene om formaliteten og derefter behandle realiteten vedrørende de rejste problemer.

I — Formaliteten

I sag 59/80 tilsigtes annulation af

— dels skrivelsen af 4. maj 1979 fra generaldirektøren for personale og administration, hvori dr. Turner anmodes om fra den 10. maj 1979 at

¹ — Oversat fra fransk.